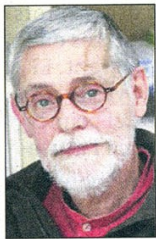

Cercant una nova vida

Xavier Cateura *Activista cultural*

No és gaire habitual, per no dir gens, que una persona de 92 anys escrigui i publiqui un llibre.

Però Rosa Maria Puigcerver i Roca ho ha fet. Ha escrit *Lluny del manglar. El coratge d'una dona guineana*, editat per l'Abadia de Montserrat.

El llibre comença amb una confessió de la protagonista: "Hauria volgut saber escriure suficientment bé per deixar paleses les meves vivències, que durant el llarg recorregut de la meua vida han estat farcides d'aventures, de treballs, de riscos, de fracassos, d'alegries i de penes, d'incògnites i de resolucions, de fam i de subsistència, d'amor i conhort".

Per això la història d'aquesta dona ens la transcriu Puigcerver de viva veu, ja que aquest text explica una experiència real, d'una manera clara i directa, fruit d'unes estones de conversa distesa de l'autora amb l'Aixa, al llarg d'un parell d'anys. Unes estones en què li va explicar la seva vida, des del seu naixement en un petit poble de Guinea fins la seva arribada a Catalunya. Una vida ben dissortada, ja que va patir l'estigma de l'ablació i el maltractament d'un pare que, maridat amb tres dones, la va vendre com a esclava a un home d'un poble veí i que més tard, ja que la noia es va escapar, la va tornar a vendre, aquesta vegada com a muller a un altre home.

Però la protagonista del llibre va seguir rebel·lant-se contra el mal tracte patit i contra l'explotació a què la sotmetien pel sol fet de ser dona, i va intentar marxar d'aquella societat on les dones no compten per a res més que no sigui el sotmetiment a l'home i on pateixen una gran marginació. Aquell cop, però, la fugida en pastera cap a aquell *primer món* somiat fracassaria.

Per segona vegada intentaria acomplir el seu anhel d'arribar a Europa cercant una nova oportunitat per a la seva vida, travessant de nou el desert i embarcant en una pastera, on ella era l'única dona, per creuar l'Atlàntic fins que després de no poques adversitats va poder arribar a les illes Canàries. Des d'allà el govern espanyol la va enviar, junt amb altres immigrants, a Madrid, on tots ells van ser abandonats al carrer. Al cap d'un temps, i després d'aconseguir alguna feina eventual, va poder arribar a Barcelona per més tard anar a raure a un poble de la Catalunya Central on ha pogut trobar una feina

estable integrant-se en la nostra societat i formar una família gràcies al seu coratge.

Aquesta noia, doncs, va tenir la sort que tants altres africans, fugint de la misèria, la fam, la guerra per religió o per ètnia, o dels efectes dels desastres naturals, no han tingut i han mort ofegats en l'intent. Recordem que aquest any ja han mort més de mil persones a la Mediterrània.

L'autora del llibre, Rosa M. Puigcerver, és una persona amb un gran bagatge cultural i lectora incansable, no en va és bibliotecària, amb un títol de la 26a promoció de l'Escola de

Bibliotecàries de la Diputació de Barcelona, i que va col·laborar en treballs de recerca a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Inquieta i curiosa per tot el que passa al seu voltant, té una gran capacitat per a l'escriptura, cosa que es veu reflectida en cada detall, en cada descripció, que és revisada una i altra vegada minuciosament.

També és pregonament religiosa, preocupada per la justícia social, disposada a ajudar sempre els més febles, compromesa amb la seva ciutat, i ben poc inclinada a fer-se veure. Ara, amb aquest llibre, ha volgut donar a conèixer aquest testimoni per denunciar l'explotació a què estan sotmeses les dones musulmanes.

Recomano doncs vivament la lectura d'aquest llibre per copsar el coratge de l'Aixa, i de tantes altres dones com ella, per aconseguir arribar a Europa, però també i sobretot per adonar-nos de la realitat de la qual va fugir, entre altres qüestions, pel fet de ser dona i per la interpretació estricta de la religió musulmana, dins la qual, cal remarcar-ho, també hi ha qui lluita per una lectura espiritual d'alliberament.

Es tracta d'una gran lliçó de vida, que potser ens podrà servir com a mirall on veure reflectida la nostra societat. Algú deia que el drama de les morts a la Mediterrània són la conseqüència del nostre fracàs moral.

Lluny del manglar conté un pròleg de Marta Vergonyós, presidenta del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison, de Barcelona.

Només començar les primeres línies ens adonarem amb quina força ens enganxa aquesta història de lluita i esperança i per això ben segur que el llegirem d'una tirada. Si volem conèixer de primera mà i entendre el patiment i l'esforç d'aquests immigrants per arribar a casa nostra travessant la Mediterrània o l'Atlàntic cercant una nova vida i aconseguir-ho malgrat totes les adversitats us en recomano la lectura.

Rosa M. Puigcerver i Roca